



Arrest

nr. 126 102 van 23 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 februari 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 16 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissingen van 14 januari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen verklaren van Armeense nationaliteit te zijn en geboren te zijn op respectievelijk 7 juni 1956 en 1 januari 1957.

Op 2 april 2008 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 16 juni 2012, met kennisgeving op 14 januari 2013, verklaart de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding deze aanvraag ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02/04/2008 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

M., M. (...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Armenië (Rep.)

geboren te S. op (...)

M., S. (...) (R.R.: (...))

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 23/07/2008, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Betrokkene haalt medische elementen aan. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 26/03/2012 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en stelt dat de nodige medische zorgen zowel beschikbaar als toegankelijk zijn in het land van herkomst, Armenië, en dat er geen bezwaar is om te reizen. De arts-adviseur concludeert dat: “ Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat betrokkens aandoening, hoewel dit kan beschouwd worden als een problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Armenië. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Armenië. ”*

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op .het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bovendien beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”

Op 14 januari 2013 wordt aan elk van de verzoekende partijen eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13 uitgereikt. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partijen in het beschikkend gedeelte van hun verzoekschrift vragen *“kosten als naar recht”* en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partijen te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging genieten, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Over de ontvankelijkheid wat de tweede en derde bestreden beslissing betreft

3.1. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid wegens een gebrek aan belang voor wat betreft het beroep tegen de tweede en derde bestreden beslissing, met name de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 14 januari 2013. Zij betogen als volgt:

“Verzoekers ontberen naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het ingediende beroep, in zoverre dit gericht is tegen de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekers bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. "
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2 van de vreemdelingenwet genomen om reden dat verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpen verzoekers wel de schending op van enige hogere rechtsnorm, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schending geenszins kan worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren. De verwerende partij besluit dan ook dat verzoekers hun annulatieberoep en vordering tot schorsing onontvankelijk is wegens gebrek aan belang, in zoverre gericht tegen de beslissingen houdende bevel om het grondgebied te verlaten."

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr.148.037*).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vorderingen volstaat het niet dat de verzoekende partijen gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij een nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet de verzoekende partijen bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werden de bevelen om het grondgebied te verlaten gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoekende partijen langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn en er niet in slagen het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden hebben, hetgeen door de verzoekende partijen niet wordt betwist. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu het EVRM.

Uit de bespreking van de middelen zoals hieronder weergegeven, zal echter blijken dat de verzoekende partijen geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maken, zodat voorgaande vaststellingen overeind blijven.

Bijgevolg tonen de verzoekende partijen niet aan dat zij een belang hebben bij het ingediende beroep voor zover het gericht is tegen de tweede en derde bestreden beslissing om reden dat niet aangetoond wordt dat de vernietiging van deze beslissingen hen een voordeel kan opleveren.

Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede en derde bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste en tweede middel, die zij in het verzoekschrift samen bespreken, voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007), en van *“de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel”*.

De middelen luiden als volgt:

“DOORDAT verweerder stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, door verzoekster ingediend op 2 april 2008, ontvankelijk is doch ongegrond om reden dat het door verzoekster aangehaalde medisch probleem niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van art. 9ter van de Wet van 15/12/1980 daarbij verwijzend naar een evaluatie van de arts-adviseur dd. 26 maart 2012 volgens dewelke de aandoening van verzoekster weliswaar een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, doch in casu geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk zou zijn in Armenië.

TERWIJL verzoekster bij haar aanvraag dd. 2 april 2008 en navolgende schrijvens (actualisaties) dd. 25 april 2010, dd. 29 mei 2011, dd. 4 maart 2012, dd. 25 juni 2012, dd. 30 juli 2012 en dd. 31 juli 2012 diverse medische verslagen had voorgelegd (o.a. dd. 28/02/2008, dd. 22 november 2008 en dd. 04/05/2012 van dokter E. B. (...); dd. 14/10/2008, dd. 08/04/2010 en dd. 21/04/2011 van dokter V.P. (...) Th.; dd. 20/11/2008 van dokter P. B. (...); dd. 03/05/2011 van dokter Ph. G. (...); dd. 16/02/2012, dd. 24/05/2012 en dd. 19/07/2012 van dokter F. M. (...) en dd. 23/02/2012 en dd. 24/07/2012 van dokter A.

V.O. (...), waaruit voldoende bleek dat zij wel degelijk lijdt aan enkele medische aandoeningen die van die aard zijn dat een terugkeer naar haar herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoeksters dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat uit de voorgelegde verslagen niet zou blijken dat verzoekster zou lijden aan een medische aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 2 april 2008 en diverse navolgende schrijvens (actualisaties), zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Ten eerste schendt verweerder de zorgvuldigheidsverplichting (algemeen rechtsprincipe) door na te laten binnen een 'redelijke termijn' de bestreden beslissing te nemen.

De aanvraag cfr. art. 9ter Vw. van verzoekster dateert van 2 april 2008, terwijl de bestreden beslissing pas werd genomen op 19 juni 2012, hetzij meer dan vier jaren en twee maanden later, en vervolgens pas ter kennis gebracht aan verzoekster op 14 januari 2013, hetzij meer dan vier jaren en negen maanden later.

Verweerder schendt het principe van "goed beheer".

Dit principe houdt in dat verweerder door zijn optreden of het nalaten hiervan, geen schade mag berokkenen aan de verzoekende partij.

En dat verzoekster in casu wel degelijk schade heeft opgelopen, staat buiten kijf. (zie hierna) De vraag dient te worden gesteld of de vertraging in casu had kunnen vermeden of beperkt worden.

De lange duur van de procedure zou desgevallend kunnen worden verantwoord door de zorg om een grondige enquête te voeren.

Het principe van goed beheer omvat het recht op (juridische) zekerheid en het nodige respect voor het rechtmatige vertrouwen van de burger.

Het principe van de beoordeling van de belangen dat gekoppeld is aan het principe van goed beheer, houdt in dat de beslissingen tijdens de voorbereidingsfase zorgvuldig worden voorbereid en dat tijdens de beslissingsfase een redelijke keuze wordt gemaakt (principe van proportionaliteit).

In casu bestaat er geen enkele objectieve grondslag waarom verweerder meer dan vier jaren tijd nodig had om de bestreden beslissing te nemen en dan vervolgens nog zeven extra maanden wacht om deze ter kennis te brengen van verzoekster.

En dat verzoekster wel degelijk schade heeft opgelopen door de onverklaarbare vertraging in de besluitvorming van verweerder blijkt uit het volgende :

Zoals hierboven geschetst onder 'Feiten en Retro-acten' had verweerder op 5 april 2012 een beslissing genomen inzake verzoeksters aanvraag cfr art. 9ter Vw. waarbij deze (in eerste instantie) ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.

Na een door verzoekster ingediend annulatieberoep bij de RvV dd. 30 mei 2012, ging verweerder op 19 juni 2012 over tot intrekking van de ongegrondheidsbeslissing dd. 5 april 2012.

Verweerder bracht hiervan op 19 juni 2012 de Burgemeester van K. (...), alsook Uw Raad en ondergetekende advocaat op de hoogte. (Stukken 5-6-7)

In het schrijven houdende intrekking dd. 19 juni 2012 van verweerder wordt het volgende vermeld : (Stuk 5)

("Rechtzetting : Hierbij verzoek ik u de ongegrondheidsbeslissing d.d. 05/04/2012 inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 September 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, in te trekken.

Bijgevolg dienen bovengenoemde personen opnieuw in dezelfde toestand van verblijf geplaatst te worden als die waarin zij zich bevonden voor het nemen van de beslissing die het voorwerp uitmaakt van de huidige intrekking. Er zal een nieuwe beslissing genomen worden aangaande hun aanvraag om machtiging tot verblijf.

Gelieve eveneens het bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 13 - Model B), aan betrokkene betekend op 30/04/2012, in te trekken.

Ten gepaste tijde zult u op de hoogte gebracht worden van het resultaat van de nieuwe beslissing inzake de regularisatieaanvraag. Onze excuses voor de hierdoor veroorzaakte overlast.")

Verzoekers worden enkele dagen na dat schrijven dd. 19 juni 2012 van verweerder door hun Gemeentebestuur van K; (...) uitgenodigd en worden terug in het bezit gesteld van hun Attest van Immatriculatie.

De bewoordingen in het schrijven houdende rechtzetting dd. 19 juni 2012 van verweerder zijn cruciaal in deze :

Verzoekers, die terug in het bezit werden gesteld van hun A.I., worden vanaf dat ogenblik door verweerder terug in de veronderstelling gezet dat verzoeksters aanvraag cfr. art. 9ter Vw. terug in behandeling' is ; vermits de eerdere ongegrondheidsbeslissing dd. 5 april 2012 werd ingetrokken.

Verzoekster heeft vanaf 19 juni 2012 vervolgens haar administratief 9ter-dossier 'geactualiseerd'.

Meer bepaald, voegde verzoekster per schrijvens dd.25 juni 2012, dd. 30 juli 2012 en dd. 31 juli 2012 bijkomende medische verslagen toe aan haar dossier, waaruit bleek dat haar medische toestand nog steeds strikte verdere medische behandeling in België vereiste. (Stukken 8-9-10)

Op 14 januari 2013, oftewel 7 maanden na de beslissing dd. 19 juni 2012 van verweerder houdende intrekking van de ongegrondheidsbeslissing dd. 5 april 2012, worden verzoekers dan plotseling en tot hun verbazing door het Stadsbestuur van Tongeren (en dit ter gelegenheid van een aanmelding van verhuis door verzoekers van de Gemeente K. (...) naar de Stad T. (...)) in kennis gesteld van een nieuwe ongegrondheidsbeslissing van verweerder dewelke gedateerd is op 19 juni 2012, oftewel op dezelfde dag als de dag waarop door verweerder de eerdere ongegrondheidsbeslissing dd. 5 april 2012 was ingetrokken.

Begrijpe wie kan...

Verweerder heeft in casu blijk gegeven van buitengewoon onzorgvuldig bestuur.

Eerst verzoekers per schrijven dd. 19 juni 2012 in kennis stellen van de beslissing houdende intrekking van de ongegrondheidsbeslissing dd. 5 april 2012 en tegelijk de Gemeente beopdrachten om verzoekers terug in het bezit te stellen van hun Attest van Immatriculatie ("Bijgevolg dienen bovengenoemde personen opnieuw in dezelfde toestand van verblijf geplaatst te worden als die waarin zij zich bevonden voor het nemen van de beslissing die het voorwerp uitmaakt van de huidige intrekking..."), om vervolgens 7 maanden later plotsklaps, verzoekers in kennis te stellen van een nieuwe beslissing, klaarblijkelijk genomen 7 maanden eerder, ni. op 19 juni 2012, zijnde op dezelfde dag als de dag dat verweerder de beslissing tot intrekking van de ongegrondheidsbeslissing dd. 5 april 2012 had genomen.

Dit is een schoolvoorbeeld van onzorgvuldig bestuur.

Het is voor verzoeker en voor elk ander redelijk denkend mens onbegrijpelijk waarom verzoekers vanaf 19 juni 2012 wél in kennis worden gesteld van de beslissing dd. 19 juni 2012 van verweerder houdende 'Rechtzetting' en intrekking van de ongegrondheidsbeslissing dd. 5 april 2012 ; maar niet in kennis worden gesteld van de andere beslissing dd. 19 juni 2012 van verweerder houdende (andermaal) ongegrondheidsverklaring van verzoeksters aanvraag cfr art. 9ter Vw. dd. 2 april 2008.

Voor verzoekers staat het vast dat verweerder fouten heeft begaan in de administratieve afhandeling.

Volgens verzoekers heeft verweerder aan de Gemeente K. (...) enkel maar de brief dd. 19 juni 2012 houdende intrekking van de ongegrondheidsbeslissing dd. 5 april 2012 toegezonden ; doch heeft verweerder nagelaten / vergeten om de nieuwe ongegrondheidsbeslissing dd. 19 juni 2012 aan de Gemeente over te maken.

Zelfs indien verweerder iets anders zou beweren (bijvoorbeeld door voor te houden dat niet hijzelf maar wel de gemeente zou hebben nagelaten om tijdig de nieuwe ongegrondheidsbeslissing dd. 19 juni 2012 aan verzoekers ter kennis te brengen), dan nog staat het vast dat het onzorgvuldig bestuur in hoofdte van verweerder in casu meer dan overduidelijk vaststaat.

In de beslissing dd. 19 juni 2012 houdende intrekking van de ongegrondheidsbeslissing dd. 5 april 2012 wordt uitsluitend gewag gemaakt van een rechtzetting en van een herstel in dezelfde verblijfstoestand als deze waarin verzoekers zaten voor de ongegrondheidsbeslissing dd. 5 april 2012.

Verweerder "excuseerde" zich bovendien in deze intrekkingsbeslissing dd. 19 juni 2012.

Nergens in die beslissing van 'Rechtzetting' dd. 19 juni 2012 wordt ook maar enigszins gewag gemaakt van een nieuwe ongegrondheidsbeslissing die op diezelfde dag zou zijn genomen.

Het is trouwens niet logisch om het gemeentebestuur op 19 juni 2012 te beopdrachten om verzoekers terug te plaatsen in hun eerdere verblijfstoestand (en dus verzoekers terug in het bezit te stellen van hun Ai.) als verweerder op diezelfde dag toch opnieuw een ongegrondheidsbeslissing heeft genomen.

Door dit onbegrijpelijk en onzorgvuldig bestuur, verkeerden niet alleen verzoekers maar ook het Gemeentebestuur van K. (...) tijdens de maanden na de intrekkingsbeslissing dd. 19 juni 2012 in de gerechtvaardigde veronderstelling dat de medische regularisatieprocedure van verzoekster nog steeds in behandeling was en dat de beslissing van verweerder dd. 23 juli 2008, houdende ontvankelijk verklaring van verzoeksters aanvraag cfr art 9ter dd. 2 april 2008, nog steeds van kracht was.

Tussen juni 2012 en 14 januari 2013 bleven verzoekers steeds een verlenging van hun Attest van Immatriculatie van hun Gemeentebestuur ontvangen !

Verzoekers hebben tijdens die periode (tussen juni 2012 en januari 2013) op plichtsgetrouwe en zorgvuldige wijze actualisaties toegevoegd aan hun medisch regularisatiedossier.

Zoals voormeld voegden verzoekers alzo op 25 juni 2012, 30 juli 2012 en 31 juli 2012 diverse medische actualisaties toe aan hun dossier. (Stukken 8-9-10)

Het zou incorrect en misplaatst zijn als verweerder met deze actualisaties geen rekening zou hoeven te houden, met als voorwendsel dat deze actualisaties dateren van na de 'nieuwe' beslissing dd. 19 juni 2012 houdende ongegrondverklaring van verzoeksters regularisatie aanvraag cfr art 9ter Vw.

Aan verzoekers kan niet de minste fout worden verweten, integendeel.

Het is niet verzoekers verantwoordelijkheid dat zij pas op 14 januari 2013 in kennis werden gesteld van de 'nieuwe' ongegrondheidsbeslissing dd. 19 juni 2012.

Deze verantwoordelijkheid kan niet anders dan in hoofde van verweerder te worden gelegd aangezien het in casu vaststaat dat verweerder op onzorgvuldige, wanordelijke manier tewerk is gegaan bij het communiceren van zijn beslissingen dd. 19 juni 2012 aan de betrokken instanties en belanghebbenden.

In de veronderstelling dat zou worden aangenomen dat er geen rekening hoeft te worden gehouden met de door verzoekster ingediende actualisaties dd. 25 juni 2012, dd. 30 juli 2012 en dd. 31 juli 2012, om reden dat deze dateren van na de nieuwe ongegrondheidsbeslissing dd. 19 juni 2012, zullen verzoekers op onterechte en ongerechtvaardigde wijze worden benadeeld en lijden zij onmiskenbaar schade.

Deze schade staat ontegensprekelijk in causaal verband met het onzorgvuldig optreden van verweerder : doordat deze laatste er om onduidelijke redenen (veel) te lang over had gedaan om de nieuwe weigeringsbeslissing dd. 19 juni 2012 aan verzoekers te laten communiceren ; minstens is verweerder bijzonder onzorgvuldig en slordig geweest in de administratieve opvolging van het dossier.

Inderdaad, in de (hypothetische) veronderstelling dat verweerder per zelfde post als deze waarin hij de Gemeente had geïnformeerd over de intrekkingbeslissing dd. 19 juni 2012 ; eveneens de nieuwe weigeringsbeslissing dd. 19 juni 2012 had meegedeeld (iets waarop verzoekers begrijpelijkwijze geen zicht hebben), stelt zich de evidente vraag hoe het komt dat verweerder méér dan 7 maanden geen enkel initiatief had ondernomen om het dossier bij de betrokken gemeente op te volgen.

Immers, verweerder kon beter dan wie ook vaststellen dat de beslissing houdende intrekking van de ongegrondheidsbeslissing dd. 19 juni 2012 wél 'voor kennisname' was ondertekend (op het Gemeentebestuur) door verzoekers (en vervolgens teruggestuurd naar de diensten van verweerder) ; daar waar de nieuwe ongegrondheidsbeslissing dd. 19 juni 2012 van verweerder NIET tegelijkertijd was ondertekend door verzoekers op het gemeentehuis.

Precies dààr is verweerder in de fout gegaan : indien verweerder zorgvuldig was geweest, had hij kunnen vaststellen dat de nieuwe ongegrondheidsbeslissing dd. 19 juni 2012 NIET voor kennisname was ondertekend door verzoekers op het Gemeentehuis.

In de veronderstelling dat verweerder de nieuwe ongegrondheidsbeslissing dd. 19 juni 2012 wel aan het Gemeentebestuur van K. (...) zou hebben meegedeeld ter kennisname door verzoekers, dan had verweerder in de dagen en weken die daarop volgden zich logischerwijze moeten informeren bij het Gemeentebestuur van K. (...) toen bleek dat het Gemeentebestuur de nieuwe ongegrondheidsbeslissing dd. 19 juni 2012 (na al dan niet ter kennis te hebben gebracht aan verzoekers) niet naar de diensten van verweerder had teruggestuurd !!!

Verweerder schendt onmiskenbaar het principe van "goed beheer".

Dit principe houdt in dat verweerder door zijn optreden of het nalaten hiervan geen schade mag berokkenen aan de verzoekende partij.

En dat verzoekster in casu wel degelijk schade heeft opgelopen, staat buiten kijf. (zie hierboven)

Verzoekster meent dat zij met de hierboven gegeven toelichting meer dan afdoende heeft aangetoond dat de vertraging in de behandeling van haar dossier wel degelijk had kunnen vermeden of beperkt worden indien verweerder op nauwgezette en secure wijze dit dossier had behandeld.

Om die reden kan het niet worden geaccepteerd dat met de bijkomende actualisaties dd. 25 juni 2012, dd. 30 juli 2012 en dd. 31 juli 2012 die verzoekster had toegevoegd aan haar dossier, geen rekening zou hoeven te worden gehouden.

Ten tweede blijkt NERGENS uit de lezing van de bestreden beslissing dat hetzij de arts-attaché hetzij verweerder zelf, rekening hebben gehouden met de bijkomende medische verslagen die door verzoeksters advocaat bij het administratief dossier waren voorgelegd.

Uit de lezing van het medisch advies van de arts-attaché blijkt dat deze laatste geen rekening heeft gehouden met de bijkomende medische verslagen dd. 24/05/2012 en dd. 19/07/2012 van dokter F. M. (...) ; dd. 04/05/2012 van dokter E. B. (...) en dd. 24/07/2012 van dokter A. V.O. (...) die door verzoeksters advocaat bij navolgende schrijvens dd. 25 juni 2012, dd. 30 juli 2012 en dd. 31 juli 2012 waren toegevoegd aan het administratief dossier (Stukken 8-9-10)

Op deze door verzoekster voorgelegde bijkomende medische verslagen heeft noch verweerder in de bestreden beslissing, noch de arts-attaché geantwoord in haar medisch advies.

Dit houdt een flagrante schending in van de motiveringsplicht.

Temeer omdat in de (navolgende) medische verslagen andermaal werd gewezen op de ernst van de medische aandoening waaraan verzoekster lijdt.

Het medisch advies van de arts-attaché is in strijd met de voorhanden zijnde stukken in het administratief dossier.

De motivering in de bestreden beslissing druist in tegen de inhoud van de door verzoekster voorgelegde medische verslagen.

Dat deze bijkomende medische verslagen (actualisaties) dateren van na de datum die vermeld staat op de bestreden beslissing, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoekster op correcte wijze heeft gehandeld.

Om redenen die verzoekster totaal vreemd zijn en die het gevolg zijn van het onzorgvuldig optreden van verweerder, werd verzoekster pas op 14 januari 2013 in kennis gesteld van de (nieuwe) ongegrondheidsbeslissing dd. 19 juni 2012.

Alle actualisaties die verzoekster na datum van 19 juni 2012, datum waarop verzoekster via haar Gemeentebestuur in kennis was gesteld van de beslissing van verweerder houdende intrekking van de eerdere ongegrondheidsbeslissing dd. 5 april 2012, hadden dan ook in rekening moeten gebracht zijn geweest door verweerder; iets wat ten onrechte niet is gebeurd.

Er anders over oordelen, zou betekenen dat verzoekster de dupe zou worden van het onzorgvuldig optreden van verweerder; dit zou ondenkbaar zijn.

Voor het overige verwijst verzoekster naar de uiteenzetting die zij hierboven heeft gegeven onder 'Ten eerste'.

Ten derde blijkt uit de door verzoekster voorgelegde objectieve en verifieerbare medische verslagen dat een gespecialiseerde medische behandeling van verzoekster momenteel lopende is en dat er tevens nog medische behandelingen voorzien zijn.

Als uit de verslagen van haar behandelende artsen blijkt dat er medische behandelingen (door o.a. een psychiater en een huisarts) lopende zijn en dat verdere medische behandelingen noodzakelijk zijn; dan zou dit redelijkerwijze moeten kunnen volstaan.

De ambtenaar-geneesheer beperkt zich in haar advies dd. 26 maart 2012, waarop verweerder zijn weigeringsbeslissing dd. 19 juni 2012 heeft gebaseerd, hoofdzakelijk tot het geven van een loutere verwijzing naar de door verzoekster voorgelegde verslagen om daarvan vervolgens een uiterst korte synthese weer te geven.

Dit kan bezwaarlijk als een ernstig onderzoek worden aanzien van de diverse medische verslagen.

Uit de lezing van het advies van de arts-attaché dd. 26 maart 2012 blijkt alleszins niet dat deze laatste een grondig onderzoek heeft gevoerd van alle door verzoekster voorgelegde medische verslagen.

De door verzoekster voorgelegde medische getuigschriften bevatten wel degelijk meer dan voldoende gegevens waaruit blijkt dat de aandoeningen van verzoekster ernstig zijn en dat een terugkeer naar het herkomstland om die reden is uitgesloten.

Deze gegevens zouden redelijkerwijze moeten kunnen volstaan.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer is foutief en druist in tegen de door verzoekster bijgebrachte medische verslagen; minstens is het advies dd. 26 maart 2012 voorbarig aangezien er aanvullende medische onderzoeken voorzien zijn waarna verdere diagnoses kunnen worden opgesteld.

Minstens werden de medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat.

De medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt laten haar niet toe om te reizen.

Uit de door verzoekster voorgelegde medische attesten bleek integendeel dat de medische aandoeningen waaraan zij lijdt van die aard zijn dat een verdere medische opvolging in België noodzakelijk is.

Uit de door verzoekster voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Ten vierde schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Door verzoekster niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat voorbarig was en bovendien strijdig met de door verzoekster voorgelegde medische verslagen schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gelet op de diverse voorgelegde medische verslagen, was het noodzakelijk om verzoekster minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen.

Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar-geneesheer, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. ongegrond te verklaren.

Indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen, had zij bij verzoekster of bij haar artsen specifieke informatie kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid van verzoekster om te reizen

naar Armenië ; gelet op haar medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide ; of verzoekster onderwerpen aan een medisch onderzoek om haar actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.

De arts-attaché raadpleegde geen deskundige , noch werd er gecorrespondeerd met de behandelende artsen van verzoekster, aangaande de gezondheidsproblemen van verzoekster.

Nochtans is dit voorgeschreven door artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Mits consult van de behandelende arts had verwerende partij correct medisch standpunt kunnen innemen.

De arts-attaché heeft op voorbarige en onterechte wijze de door verzoekster voorgelegde verslagen tegengesproken.

Dat de medische toestand van verzoekster wel degelijk ernstig is en in erge mate werd onderschat, wordt aangetoond aan de hand van een recent medisch verslag van verzoeksters behandelende arts (dd. 17 januari 2013 van dokter A V.O. (...)). (Stuk 11)

De inhoud van het recent medisch verslag van dokter A. V.O. (...) spreekt voor zich en laat geen enkele twijfel bestaan dat verweerder de huidige medische toestand van verzoekster verkeerd heeft beoordeeld.

Ten vijfde heeft verweerder geen deugdelijk onderzoek gevoerd naar de toegankelijkheid van de medische zorgen in verzoeksters herkomstland.

Verweerder verwijst naar 'informatie beschikbaar in het administratief dossier' waaruit zou moeten blijken dat een aangepaste medische behandeling in Armenië beschikbaar en toegankelijk zou zijn voor verzoekster.

Verzoekster is evenwel van mening dat de feitelijke voorstelling inzake de toegankelijkheid en betaalbaarheid van de noodzakelijke (en aangepaste) medische zorgen in de Republiek Armenië zoals door verweerder weergegeven geenszins overeenstemt met de werkelijkheid, integendeel.

Zie bijv. 'Caritas Country Sheet Armenia januari 2010 D. 124 & 128 & 137- 139' :

Medical assistance on co-payment basis: (...) "In 2004, the Government introduced copayments for those populations not considered socially vulnerable, in the form of a oneoff flat-rate fee for specifically defined medical care and services that are included in the BBP. However, this is restricted to Yerevan hospitals only and there are several exceptions for both; certain conditions (i.e. diseases and diagnoses that require hospital care and services as adopted by order of the Ministry of Health) and certain population groups, namely pensioners, vulnérable and spécial population groups as well as patients referred by the Ministry of Health, by the Ministry of Labour and Social Affairs or by the Marz governors. (...) "

All other residents in Armenia must pay in full, at the point of use, for all care that are not included in free medical assistance and service insured by the State.

Comments:

Free medical assistance and services are insured only for those having RA citizenship, In Armenia there are no compulsory medical insurance system, Some kind of medical assistance that require hard and expensive technologies are paid services for all persons even for those included in "socially vulnérable groups".

The existing "state order" provision of free-of-charge health care thus remains more déclarative than factual. The population, especially those in need and/or with the least means, meet with limited access to basic and specialized health care services.

Zie ook 'Caritas Country Sheet Armenia januari 2010 p. 128 :

Bribes for doctors

The health care system of Armenia still suffers of informal payments.

"(...) Out-of-pocket payments (...) can be divided into three catégories: official (formal) copayments charged for services that are only partly covered by the state budget; official (formal) direct user charges for the provision of services outside the state benefits package, and unofficial or informal payments, including gratuities provided on a voluntary basis or demanded by providers for services, over and above the official state payments and user fees. (...) Informal payments have now developed into an almost formalized system of fees, including barter goods and services in rural areas, for health care providers, auxiliary personnel and administrators.(...) "155

According to the survey done by Transparency International Armenia conducted in 2006, Healthcare sector was considered as "the first most corrupt sector/service" by the respondents.ise

Zie tevens 'Caritas Country Sheet Armenia januari 2010 p. 137-139' :

Free provision of psychotropic drugs: In case of mental disorders the psychotropic drugs are given freely to the patients through dispensâmes and medical facilities the patients are attached to.

In practice not all needed drugs are available freely, so the patients are enforced to buy themselves. The Law on Psychiatric Care Act on psychiatric care has been adopted only in 2004 in Armenia. It regulates the relationships related to mental health, issues related to protection of the rights of persons with mental health problems.

In 2006 Mental Health Foundation initiated a comprehensive analysis, which aimed to find out how RA Law on psychiatric care was implemented.

According to this report, "Thus it can be stated that implementation of RA Law on Psychiatric Care is generally not adequate and the current practice of ensuring protection of the rights and freedoms of persons with mental problems is not in compliance with the provisions of the Law". (...)176

Specialised institutions

General characteristics: The all existing psychiatric dispensers and hospitals in Armenia are State institutions and financed from State budget: Medical institutions anticipated to provide psychiatric services to all RA citizens of Armenia- Nubarashen hospital in Yerevan, Nork Health Centre in Yerevan, Yerevan Neuropsychiatric dispensary, Yerevan narcological Dispenser, Republican hospital of neurosis near Yerevan, Stress centre in Yerevan, Sevan hospital and Vardenis neuropsychiatric internat in Gegharkunik Marz, and the hospital named after Hayriyan in Aragatsotn Marz; Regional neuro-psychiatric dispensers anticipated for the population of the given Marz- Gyumri Mental Health Centre in Shirak Marz, Syunik marz Neuropsychiatric Dispenser in Kapan city and Lori Marz regional Neuropsychiatric Dispenser in Vanadzor city;

Separate psychiatric service in the structure of the Ministry of Defense of RA.

In 2007 the Helsinki Association of Armenia and the Norwegian Helsinki Committee jointly did a monitoring of Armenian psychiatric institutions.

According to this research "Psychiatric institutions in Armenia provide poor treatment of patients, serve inadequate food, and lack meaningful activities. Another major problem is that the heads of the institutions were educated during Soviet times. Both methods of treatment and values underlying the operation of the institutions need substantial reforms. There is also a serious lack of transparency in the functioning of the institutions, which seldom provide patients and close relatives sufficient information on diagnosis and treatment methods. The staff is casually acquainted with the law on psychiatric aid"179.

Aan de hand van deze algemene informatie blijkt dat de dagelijkse realiteit in Armenië voor patiënten met psychische gezondheidsproblemen uiterst zorgwekkend is ; zowel aangaande de beschikbaarheid van voldoende, aangepaste en betaalbare medische zorgverstrekingen alsook aangaande de toegankelijkheid ervan.

Verweerder is tekortgeschoten in zijn zorgvuldigheidsplicht door geen waarheidsgetrouwe beschrijving te geven van de toegankelijkheid in Armenië van de medische zorgen voor personen met psychische moeilijkheden.

De bronnen waarnaar de arts-attaché heeft verwezen, werden niet zorgvuldig geanalyseerd.

Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. o.a. het materiële motiveringsbeginsel.

Tegelijk schendt de bestreden beslissing artikel 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De motivering is niet afdoende als het gaat om :

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 ev.)."

4.1.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota met opmerkingen met betrekking tot het voorgaande:

"In een eerste middel beroepen verzoekers zich op een schending van:

- artikel 9ter van de Vreemdelingenwet;*
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;*
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*

- de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel;
- artikel 4 van het K.B. dd. 17.05.2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006.

Verzoekers menen vooreerst dat voormelde rechtsregels zijn geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de bestreden beslissing t.a.v. verzoekster pas na lange tijd heeft genomen, hoewel verzoekster medische verslagen heeft voorgelegd, waaruit zou blijken dat verzoekster wel degelijk lijdt aan medische aandoeningen die een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit.

Tevens stelt verzoekende partij dat de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst ten onrechte niet werden onderzocht en dat art. 9ter, § 1 Vreemdelingenwet zou zijn miskend.

Verzoekers hun beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

Betreffende de vermeende schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991, bepalingen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers hun inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij tevens blijf geven kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek "(cf. R.v.St. nr. 47.940, 1A.6.199A, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij merkt tevens op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verder stelt de verwerende partij vast dat verzoekers tevens de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht, terwijl het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001). Wanneer verzoekers in staat zouden zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dan betekent dit dat zij van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen hebben ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekers de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

Verzoekers halen in een eerste onderdeel aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris onzorgvuldig zou hebben opgetreden, doordat pas na meer dan 4 jaar een beslissing werd genomen omtrent hun aanvraag.

Dergelijke beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Dienomtrent stelt de verwerende partij vooreerst de vraag naar het belang dat verzoekers hebben bij dergelijke kritiek. Immers werd reeds geruime tijd, op 23.07.2008 en zijnde dus slechts enkele maanden nadat verzoekers op 02.04.2008 een aanvraag hebben ingediend, een beslissing genomen omtrent de ontvankelijkheid van deze aanvraag, waarbij verzoekers in het bezit werden gesteld van een A.I. Indien eerder een ongegrondheidsbeslissing zou zijn genomen, zouden verzoekers derhalve minder lang over een A.I. hebben beschikt.

Verder kunnen verzoekers niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde onredelijk lang zou hebben gewacht door op 19.06.2012 een beslissing te nemen. Integendeel diende nopens de elementen die verzoekster heeft bijgebracht in haar aanvraag en aanvullingen, een zorgvuldig onderzoek te gebeuren. Het kan de gemachtigde van de staatssecretaris bezwaarlijk worden verweten de nodige tijd te nemen ten einde verzoekers hun situatie grondig te onderzoeken, daarbij in acht nemende elke relevante informatie, waaronder ook deze die door hun raadsman naderhand en op eigen initiatief werd toegestuurd.

Het feit dat er niet binnen een redelijke termijn uitspraak wordt gedaan over een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kan bovendien niet tot gevolg hebben dat dit verzoek dan maar moet worden ingewilligd. Inderdaad voorziet geen enkele verdrag- of wetbepaling, dat een dergelijke aanvraag automatisch wordt ingewilligd indien geen uitspraak is gedaan binnen een redelijke termijn.

"3.1.8. Waar verzoeker meent dat het onverantwoord is dat de gemachtigde van de staatssecretaris bijna één jaar nodig had om te beslissen over zijn aanvraag en dat het dan nog een half jaar geduurd heeft voor de beslissing hem ter kennis werd gebracht, wijst de Raad erop dat verzoeker niet aantoonde welk belang hij heeft bij deze grief. De eventuele schending van de redelijke termijn kan hoe dan ook

niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van verzoeker, die heel die tijd illegaal op het grondgebied verbleef. (RvS 5 maart 2007, nr. 168.530). "

(R.v.V. nr. 58.557 van 25.03.2011, www.rw-cce.be)

Dat een vorige ongegrondheidsbeslissing werd ingetrokken, maakt vanzelfsprekend evenmin dat de gemachtigde nadien geen nieuwe ongegrondheidsbeslissing zou mogen nemen. Terwijl verzoekers hun concrete kritiek net is dat zij ook na 19.06.2012 nog aanvullingen hebben ingediend, die niet werden beoordeeld in de bestreden beslissing die reeds op 19.06.2012 werd genomen. Verzoekers hun concrete kritiek houdt dan ook net het tegendeel in van de aangevoerde schending van de redelijke termijn, nu zij kennelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris verlangen dat deze nog langer zou hebben gewacht alvorens de beslissing te nemen.

Verzoekers kunnen hierbij geenszins worden gevolgd.

Ten overvloede, verzoekers tonen ook niet aan op welke dag zij door de gemeente in kennis werden gesteld van de intrekkingbeslissing van 19.06.2013, terwijl uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 06.12.2012 in het bezit gesteld zijn van een AI. Volledigheidshalve, de beslissing tot intrekking wordt niet aan verzoekers rechtstreeks ter kennis gebracht zoals zij ten onrechte laten uitschijnen, doch via tussenkomst van de gemeente,

Verder merkt verwerende partij nog op dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 19.06.2012 tevens een schrijven heeft gericht aan verzoekers hun raadsman. waarbij deze in kennis werd gesteld van het gegeven dat een beslissing is genomen nopens de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet die door zijn cliënten was ingediend, en zijn cliënten door de gemeente ontboden zouden worden voor betekening van de beslissing dd. 19.06.2012. Verzoekers kunnen niet dienstig anders, en in strijd met de stukken van het administratief dossier, voorhouden.

Alleszins, geen enkele wettelijke bepaling verbiedt de gemachtigde van de staatssecretaris om na intrekking van een beslissing, dezelfde dag nog een nieuwe beslissing te nemen. Verzoekers hun kritiek mist elke grondslag.

Terwijl aan de gemachtigde van de staatssecretaris vanzelfsprekend niet kan worden verweten bij het nemen van zijn beslissing op 19.06.2012, geen rekening te hebben gehouden met stukken en aanvullingen die verzoekers pas nadien hebben ingediend.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, RACE. 1994, z.p.).

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v. V. nr. 509, 29 juni 2007).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt onbetwistbaar dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn eerdere beslissingen dd. 05.04.2012 heeft ingetrokken op 19.06.2012, en op dezelfde dag een nieuwe ongegrondheidsbeslissing heeft genomen inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf, met beslissingen tot bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat de ongegrondheidsbeslissing dd. 19.06.2012 en de bevelen om het grondgebied te verlaten pas op 14.01.2013 aan verzoekers werden betekend via de gemeente, heeft enkel zijn invloed op de beroepstermijn doch maakt niet dat er in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris enig onzorgvuldig optreden zou kunnen worden weerhouden. Er kan geen sprake zijn van een 4 gerechtvaardigde verwachting' die in hoofde van verzoekers zou zijn gecreëerd; verzoekers nemen hun eigen wensen kennelijk voor werkelijkheid doch kunnen hierbij niet worden gevolgd.

Evenmin zijn de beschouwingen inzake 'schade' die verzoekers menen te hebben geleden, dienstig in het kader van dit annulatieberoep.

Verzoekers hun beschouwingen falen in feite en in rechte, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. Geenszins heeft de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig opgetreden.

Uit de motivering van de bestreden beslissing - die hier als herhaald kan worden beschouwd - blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekers hun concrete situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard.

De in de beslissing vervatte overwegingen laten verzoekers toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

De verwerende partij wijst op de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bepaalt:

"Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot

verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (R.v.St; nr. 101.624 dd. 7.12.2001)." (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007; R.V.Y. nr. 3437 dd. 7.11.2007; R.v.V. nr. 3488 dd. 9.11.2007)

De motieven van de bestreden beslissing volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers hun aanvraag ongegrond is.

De verwerende partij laat dan ook slechts gelden dat de bestreden beslissing deugdelijk en afdoende werd gemotiveerd. Er is naar behoren voldaan aan de materiële motiveringsplicht, hetgeen onmiddellijk kan worden vastgesteld wanneer men er de motieven van de bestreden beslissing op naslaat.

Terwijl, zoals hierboven reeds genoegzaam aangegeven, verzoekers niet dienstig kunnen voorhouden dat had moeten worden gemotiveerd nopens aanvullingen die verzoekers pas hebben ingediend nadat de bestreden beslissing was genomen op 19.06.2012.

De gemachtigde van de staatssecretaris kan bij het nemen van zijn beslissing uiteraard enkel rekening houden met stukken die hem ter kennis zijn gebracht door de verzoekende partij alvorens de beslissing werd genomen. Verzoekers hun kritiek faalt volkomen.

Verzoekers beperken zich in hun derde onderdeel verder tot algemene kritiek, waarbij zij menen dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag niet objectief in overweging werd genomen. Verzoekers stellen dat uit de door hen voorgelegde medische attesten duidelijk blijkt dat de medische aandoeningen wel degelijk ernstig zijn.

De verwerende partij stelt vast dat verzoekers zich beperken tot het uiten van algemene beschouwingen als zou de arts-adviseur niet met alle elementen rekening hebben gehouden, zonder in concreto aan te tonen waar het advies en de beslissing volgens hen onredelijk zou zijn.

Het loutere feit dat verzoekers medische attesten hebben voorgelegd, waaruit zij ze//afleiden dat zou voldaan zijn aan de voorwaarden van art. 9ter van de wet en dat zij op die grond moeten worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard. Zulks zou een negatie inhouden van de vereiste dat door de arts-adviseur een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoekster een reëel risico kunnen inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd worden, maar er een behandeling en opvolging beschikbaar is in Armenië. zodat deze aandoeningen geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling. Het loutere feit dat verzoekster het hiermee niet eens is, maakt vanzelfsprekend niet dat de bestreden beslissing zou moeten worden vernietigd.

Terwijl uit de adviezen van de arts-adviseur duidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoekster heeft voorgelegd. Verzoekers beweren in het derde onderdeel van hun kritiek ook niet meer dat met een daadwerkelijk voorgelegd attest geen rekening zou gehouden zijn, zij menen echter dat de voorgelegde attesten wel voldoende gegevens bevatten om tot een regularisatie over te gaan, doch kunnen hierbij niet gevolgd worden gezien het advies van de arts-adviseur.

Ook het loutere gegeven dat er de verderzetting van de behandeling voorzien was in de voorgelegde attesten, maakt vanzelfsprekend niet dat de arts-adviseur- niet zou kunnen besluiten dat de medische zorgen ook toegankelijk en beschikbaar zijn in het herkomstland, alsmede dat verzoekster kan reizen (uit de voorgelegde getuigschriften 'blijkt niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen').

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Armenië. is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de arts-adviseur noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Verzoekers hun beschouwingen falen in rechte en kunnen niet worden aangenomen.

Voorts kan aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie en de arts-adviseur niet worden verweten verzoekster niet aan een bijkomend medisch onderzoek te hebben onderworpen.

De verwerende partij beklemtoont dat uit de motieven van de bestreden beslissing en uit het advies van de arts-adviseur duidelijk blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen, rekening houdend met alle elementen die verzoekster haar situatie daadwerkelijk kenmerken.

Verzoekers kunnen niet ernstig voorhouden dat de arts-adviseur bij verzoekers zelf of bij de behandelende artsen van verzoekster bijkomende informatie had moeten inwinnen alvorens zich een oordeel te vormen. Dienaangaande laat de verwerende partij gelden dat verzoekers zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag moeten leggen bij hun aanvraag. Verzoekers kunnen niet betwisten dat zij de mogelijkheid hebben gehad om alle relevante informatie op nuttige wijze naar voor te brengen.

"De bestreden beslissing steunt zich voor deze conclusie op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, die zoals blijkt uit het administratief dossier zich heeft gesteund op het door verzoekster bijgebracht verslag van de specialist. Artikel 9ter, §1, tweede alinea voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zonodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eisen onderzoek een onderbouwd advies kan geven." (R.v.V.nr. 41 432 van 7 april 2010)

Anders dan verzoekers kennelijk menen, voorziet artikel 4 van het KB dd. 17.05.2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geenszins een verplichting tot het voeren van zulk bijkomend onderzoek.

Het loutere feit dat verzoekers menen dat de arts-adviseur 'foutieve conclusies' heeft gemaakt, kan uiteraard niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Ook verzoekers hun kritiek als zou de arts-adviseur een aanvullend medisch onderzoek dienen te voeren, kan niet worden aangenomen. Art. 9ter Vreemdelingenwet voorziet geenszins dat de arts-adviseur dergelijk onderzoek moet voeren, wanneer hij hiertoe zelf geen noodzaak ziet.

Verzoekers kritiek mist derhalve elke juridische grondslag.

Zie dienomtrent:

"De bestreden beslissing steunt zich voor deze conclusie op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, die zoals blijkt uit het administratief dossier zich heeft gesteund op het door verzoekster bijgebracht verslag van de specialist. Artikel 9ter, §1, tweede alinea voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zonodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eisen onderzoek een onderbouwd advies kan geven." (R.v.V.nr. 41 432 van 7 april 2010)

"Het feit dat de verzoekster heeft aangeboden om in te gaan op iedere contactname van de ambtenaar-geneesheer, impliceert zoals de verweerder terecht opmerkt niet dat de ambtenaar-geneesheer hierop moet ingaan." (R.v.V. nr.91.381 dd. 19.11.2012)

Verzoekers zijn kennelijk een andere mening toegedaan dan de arts-adviseur en de gemachtigde en voeren aan dat het grondige en zorgvuldige onderzoek van de arts-adviseur allesbehalve als ernstig kan worden beschouwd, doch dienaangaande laat de verwerende partij gelden dat verzoekers hun beschouwingen niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoekers middels de uiteenzetting bij het middel een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beogen, laat de verwerende partij nogmaals gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een dergelijke beoordeling niet kan maken.

Terwijl verzoekers er met hun ongestaafde beschouwingen niet in slagen aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld.

Aangaande de vijfde en laatste kritiek van verzoekster, als zou geen deugdelijk onderzoek gevoerd zijn naar de toegankelijkheid van de medische zorgen in Armenië, laat verwerende partij het volgende gelden.

In tegenstelling tot wat verzoekster wil laten uitschijnen, wordt door de arts-adviseur in het medisch advies dd. 26.03.2012 terecht gesteld dat:

"Wat betreft de toegankelijkheid van de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in het land van herkomst; Armenië:

- Verwijzend naar de Nota Toegankelijkheid van de zorgen in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf dd. 23/03/2012:

Aangezien behandeling en opvolging voor de aandoening beschikbaar is, stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de medische zorgen. Uit informatie waarover DVZ beschikt (zie rapport Caritas: Country Sheet Armenia, januari 2010 (met verwijzing naar Country Sheet Armenia, januari 2010)) blijkt dat in Armenië geen systeem van sociale zekerheid bestaat. Echter de zorgen zijn gratis voor patiënten met aandoeningen die opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen. Dat de aandoening van betrokkene in deze lijst voor gratis zorgen is opgenomen. en zowel de nodige medische als de nodige opvolging

door een specialist gratis zijn. De gespecialiseerde zorgen zijn beschikbaar in de poliklinieken en in de gespecialiseerde centra. Verder kan betrokkene beroep doen op hulp van de International Organisation for Migration. De IOM ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. De IOM wil tevens de zelfstandigheid en integratie verbeteren voor mensen die terugkeren naar Armenië. Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun reïntegratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen (met verwijzing naar Armenië algemeen Ambtsbericht -2010 blz. 58). Betrokkene legt verder geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat zij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Aangezien deze beslissing ook geldt voor haar echtgenote kan verondersteld worden dat zij ook hun steentje hiertoe bijdragen. Bovendien merken we op uit het asielrelaas van betrokkenen dat zij \$3000 hebben betaald voor hun reis naar België. Dit duidt toch duidelijk op enige financiële draagkracht. '

Uit deze informatie kunnen we besluiten dat er geen bezwaren zijn wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst, Armenië. " (onderlijning toegevoegd).

Naast een advies over de beschikbaarheid van de medische zorgen, wordt aldus tevens een advies verschaft inzake de toegankelijkheid van de medische zorgen. Terwijl verzoekster niet aantoonde dat voormeld advies kennelijk onredelijk zou zijn.

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de concrete motieven van de bestreden beslissing onredelijk zouden zijn.

" Waar verzoeker wijst op het feit dat wordt gesteld dat de behandeling beschikbaar is in Armenië maar dat er geen systeem van sociale zekerheid is, wijst de Raad erop dat de motieven van de bestreden beslissing in hun geheel moeten worden gelezen: zoals verzoeker terecht aanvoert in het verzoekschrift, wordt er tevens op gewezen dat, ondanks het ontbreken van een systeem van sociale zekerheid, de zorgen gratis zijn voor patiënten uit sociaal zwakkere groepen of voor patiënten met ziekten die opgenomen zijn op de lijst voor gratis zorgen. Vervolgens wordt er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat de aandoeningen van verzoeker opgenomen zijn op de lijst voor gratis zorgen, zodat hieruit in casu kan worden afgeleid dat, ondanks het ontbreken van een systeem van Sociale zekerheid, verzoeker wel in aanmerking komt voor gratis zorgen. De Raad ziet niet in waarin de bestreden beslissing op dit punt tegenstrijdig zou zijn.

Vervolgens voert verzoeker aan dat in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat verzoeker recht zou hebben op gratis zorgen, maar dat deze gevolgtrekking geen rekening houdt met de psychologische opvolging die verzoeker behoeft omdat deze psychologische opvolging wel te betalen is volgens het verslag van de arts-attaché.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er sprake is van de aandoeningen van verzoeker en dat de aandoeningen van verzoeker opgenomen zijn op de lijst met gratis zorgen. Uit het verslag van de arts-attaché van 5 oktober 2010 dat bij de bestreden beslissing werd gevoegd, blijkt dat er inzake de behandelingen- en opvolgingsmogelijkheden in Armenië wordt vermeld dat psychische zorgen gratis zijn op voorschrift van de huisarts, dat psychische aandoeningen opgenomen zijn op de lijst van gratis zorgen, dat patiënten met psychische aandoeningen medische zorgen kunnen genieten van psychiaters lokale poliklinieken in de hoofdstad of in de regio 's ofwel in gespecialiseerde medische centra, dat opvolging door een psycholoog enkel mogelijk is in de hoofdstad of in drie steden, dat acute psychische aandoeningen of chronische, verslechterde psychische aandoeningen opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen, en dat psychologische opvolging te betalen is. Uit deze opsomming in het verslag van de arts-attaché blijkt duidelijk dat enkel psychologische opvolging te betalen is maar dat voor het overige behandeling mogelijk en beschikbaar is door een psychiater, dat psychische zorgen gratis zijn op voorschrift van de huisarts en dat psychische aandoeningen, onder andere chronische, verslechterde, opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen. Verzoeker kan dus niet met goed gevolg voorhouden dat de bestreden beslissing, waarin verwezen wordt naar dit bijgevoegd verslag, geen rekening wordt gehouden met de psychologische opvolging die verzoeker zou behoeven, gelet op de uitgebreide opsomming van psychische zorgen die toegankelijk en beschikbaar zijn. Evenmin kan worden aanvaard dat de beslissing een tegenstrijdigheid bevat op dit punt.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat in de mate waarin verzoeker zou dienen gebruik te maken van een te betalen behandeling, er in de bestreden beslissing op wordt gewezen dat verzoeker een beroep kan doen op de IOM, die ondermeer de zelfstandigheid en de integratie wil verbeteren voor mensen die terugkeren naar Armenië en tevens terugkerende Armeniërs assisteert bij hun reïntegratie en hen microkredieten verstrekt (R.V.V. nr. 55.650 dd. 08.02.2011)

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers hun aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.”

4.1.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werden genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van deze bepaling ongegrond verklaard wordt nu het aangehaalde medisch probleem niet weerhouden kan worden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen, gezien de ambtenaar-geneesheer in zijn medisch verslag waarop de beslissing is gesteund, concludeerde dat de nodige zorgen beschikbaar zijn in het land van herkomst, Armenië en er geen bezwaar is om te reizen.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partijen de motieven van de eerste bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partijen bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de eerste bestreden beslissing als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in §1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.
(...)”

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op 26 maart 2012 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de voorgelegde medische aandoening in hoofde van eerste verzoekende partij. Het advies luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 02.04.2008. Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- 2 medische getuigschriften dd. 28/02/2008, opgesteld door dr. E. B. (...), huisarts.
- 2 medische getuigschriften dd. 14/10/2008, opgesteld door dr. Th. V.P. (...), psychiater.
- 2 medische getuigschriften dd. 20/11/2008, opgesteld door dr. P. B. (...), huisarts.
- 2 medische getuigschriften dd. 22/11/2008, eveneens opgesteld door dr. E. B. (...).
- 3 medische getuigschriften dd. 08/04/2010, eveneens opgesteld door dr. Th. V.P. (...).
- Medisch getuigschrift en geneesmiddelenvoorschrift dd. 21/04/2011, eveneens opgesteld door dr. Th. V.P. (...).
- Medisch getuigschrift dd. 03/05/2011, opgesteld door dr. Ph. G. (...), huisarts.
- Medisch getuigschrift dd. 16/02/2012, opgesteld door dr. F.M. (...), psychiater.
- Medisch getuigschrift dd. 23/02/2012, opgesteld door dr. A. V.A. (...), huisarts.
- Onvolledig protocol van een labo-analyse dd. 08/08/2011, Centrum Medische Analyse (bloedafname van 05/08/2011) (het betreft enkel pagina 1 van 2 pagina's).
- Paramedisch getuigschriften: getuigschrift van psychologische zorgen d.d. 19/09/2008 en getuigschriften dd. 08/02/2010 en 21/04/2011, opgesteld door N.K.K. (...), psycholoog: strikt genomen betreft dit geen medische getuigschriften cfr. de betreffende getuigschriften zijn niet opgesteld en niet ondertekend door een arts; deze getuigschriften worden inhoudelijk niet verder in overweging genomen bij het opstellen van dit medisch advies.

Uit een studie van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt dat deze 51-jarige vrouw psychiatrische zorgen krijgt in het kader van een angst-depressie syndroom, gedeeltelijk samenhangend met (onzekerheid over) verblijf in België. Er is hierbij sprake van veel lichamelijke klachten (= angstequivalenten), prikkelbaarheid, beperkte activiteit, normale contactname en een afhankelijke persoonlijkheidsstructuur.

Zij wordt sinds 2008 behandeld met psychofarmaca. We vermelden dat de betrokkene in de periode september 2008 - april 2011 ook psychologische opvolging kreeg.

1 In de periode oktober 2008 - april 2011 werd de betrokkene ambulant behandeld en opgevolgd door dr. V.P. (...); sinds augustus 2011 is zij in ambulante behandeling bij dr. M. (...) (maandelijkse ambulante afspraken).

2 Dr. V.P. (...) maakte in de medische getuigschriften van 08/04/2010 en 21/04/2011 ook melding van een posttraumatisch stress-syndroom; deze diagnose werd evenwel niet hernomen door de huidige behandelende psychiater, dr. M. (...).

In betrokkenes medicamenteuze behandeling zoals op 23/02/20123 weerhouden we in deze context Remergon SolTab 30 mg 1 x 1 per dag (farmaceutische stof mirtazapine: een antidepressivum). Dr. V. O. attesteerde in het medisch getuigschrift van 23/02/2012 verder dat dit angst-depressie syndroom stabiel was mits ambulante opvolging bij de psychiater 1 keer per maand.

Als bijkomende medische problematiek bij de betrokkene noteren we beginnende diabetes mellitus (vermoedelijk door overgewicht; vastgesteld sinds 12/2011: het HbA1c was 6,4 op 02/12/2011), waarvoor een dieet (indien vermagering mogelijks normalisatie), en hypothyroïdie (gediagnosticeerd in 2011), waarvoor medicamenteuze behandeling met L-thyroxine 0,1 mg 1 x 1 per dag (farmaceutische stof levothyroxine: synthetisch schildklierhormoon) (stabiel onder medicatie).

In betrokkenes medicamenteuze behandeling zoals op 23/02/2012 noteren we verder nog Neurobion 1 x per maand (farmaceutische stof cyanocobalamine (vitamine B12) + pyridoxine (vitamine B6) + thiamine (vitamine B1): een combinatiepreparaat met vitamine B), Simvastatine 20 mg 1 x 1 per dag (farmaceutische stof simvastatine: een hypolipemierend geneesmiddel), Aerius bij jeuk (farmaceutische stof desloratadine: een H1-antihistaminicum), Isoten 2,5 mg 1 x 1 per dag (farmaceutische stof bisoprolol: een bèta-blokker), Paracetamol 500 mg zo nodig (farmaceutische stof paracetamol: een

pijnstillend en koortswerend geneesmiddel) en Primolut-Nor 1x1 per dag (farmaceutische stof norethisteron: een oraal progestageen).

Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt niet dat het hier een noodzakelijke medische behandeling voor (een) actuele aandoening(en) met een risico in de zin van het artikel 9ter betreft.

Wat betreft de beschikbaarheid van de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in het land van herkomst, Armenië:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

- Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank:

o van lokale artsen die in het land van herkomst werken en contractueel aangenomen werden door de Medische Adviesdienst van het Nederlandse Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties van 18/06/2011 met het uniek kenmerknummer AM-2057-2011 Eur.

o van lokale artsen die in het land van herkomst werken en contractueel aangenomen werden door de Medische Adviesdienst van het Nederlandse Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties van 12/12/2011 met het uniek kenmerknummer AM-2286-EUR.

- Lijsten van geregistreerde geneesmiddelen van het Scientific Centre of Drug and Medical Technology Expertise (SCDMTE) in Armenië, bekomen via <http://www.pharm.am/iurdocs2.php7pcFI3&lanaid=2> (geraadpleegd op 21/03/2012): hieruit blijkt dat o.a. L-thyrox (farmaceutische stof levothyroxine) geregistreerd is in Armenië en op voorschrift verkrijgbaar is. Over mirtazapine werd in deze lijsten geen informatie teruggevonden, doch andere antidepressiva zijn wel geregistreerd en op voorschrift verkrijgbaar in Armenië: bijvoorbeeld Velaxin (farmaceutische stof venlafaxine), Trittico (farmaceutische stof trazodon).

- Informatie afkomstig van <http://www.doctors.am/> (geraadpleegd op 21/03/2012).

- Informatie afkomstig van <http://www.cito-lab.am/> (geraadpleegd op 21/03/2012).

3 Dit is het recentste medisch getuigschrift waarover wij beschikken.

4 Cfr. (een) concrete medische diagnose(n) is (zijn) in deze context niet vermeld in de ter staving van de aanvraag medische getuigschriften.

In verband met de behandeling met Neurobion weerhouden we uit het protocol van de labo-analyse van 08/08/2011 een vitamine B12 van 135 pg/ml (187 - 883 pg/mL); we beschikken evenwel niet over aanvullende medische getuigschriften/verslagen ter bevestiging van een persisterend vitamine B12-tekort (bv. labo-analyses) en/of een noodzaak tot blijvende behandeling met vitamine B-supplementen.

In verband met de behandeling met Simvastatine weerhouden we uit het protocol van de labo-analyse van 08/08/2011 een totaal cholesterol van 246 mg/dL (< 190 mg/dL); LDL, HDL en triglyceriden zijn echter niet vermeld (cfr. pagina 2 van dit protocol ontbreekt). Ook hier dienen we bovendien op te merken dat we niet beschikken over aanvullende medische getuigschriften/verslagen ter bevestiging van hyperlipidemie (bv. labo-analyses) en/of een noodzaak tot medicamenteuze behandeling in dit verband.

5 Het Med-COI project is een project rond uitwisselen van bestaande informatie, beste praktijkvoering en ontwikkelen van een gemeenschappelijke aanpak in het verzamelen en gebruik van medische COI (country of origin information); het MedCOI- project is gebaseerd op een initiatief van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst, Bureau Medische Advisering, telt 17 partners (16 Europese landen en het International Centre for Migration Policy Development) en wordt gefinancierd door het European Refugee Fund).

Disclaimer: De geleverde informatie is beperkt tot de beschikbaarheid van medische behandeling, gewoonlijk in een welbepaalde kliniek of gezondheidsinstelling, in het land van herkomst; er zijn geen gegevens bij over de toegankelijkheid van de behandeling.

6 Deze dokters, die gegarandeerd anoniem blijven, werden gevonden door bemiddeling van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken en zijn ambassades overzee. Zij werden vervolgens contractueel aangenomen door de Medische Adviesdienst van het Nederlandse Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties (IND). Deze dokters bezorgen de informatie over de beschikbaarheid van behandelingen in de landen waar ze actief zijn.

Uit deze informatie blijkt dat medicamenteuze behandeling met antidepressiva en met levothyroxine beschikbaar is in Armenië; indien noodzakelijk/gewenst kan mirtazapine vervangen worden door een ander antidepressivum. Opvolging/behandeling door een huisarts is beschikbaar in Armenië. Labo-analyses, met name schildkliertesten, glucose en HbA1c zijn eveneens beschikbaar in Armenië (i.v.m. opvolging van beginnende diabetes mellitus en van hypothyroidie).

Ook psychiatrische zorgen (ambulant en via hospitalisatie) zijn beschikbaar in Armenië.

Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen.

Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt niet dat mantelzorg op dit ogenblik strikt medisch vereist is bij de betrokkene.

Wat betreft de toegankelijkheid van de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in het land van herkomst, Armenië:

Verwijzend naar de Nota Toegankelijkheid van de zorgen in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf dd. 23/03/2012:

"Aangezien behandeling en opvolging voor de aandoening beschikbaar is, stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de medische zorgen. Uit informatie waarover DVZ beschikt (zie rapport Caritas: Country Sheet Armenia, januari 2010⁷) blijkt dat in Armenië geen systeem van sociale zekerheid bestaat. Echter de zorgen zijn gratis voor patiënten met aandoeningen die opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen. Dat de aandoening van betrokkene in deze lijst voor gratis zorgen is opgenomen, en zowel de nodige medicatie als de nodige opvolging door een specialist gratis zijn. De gespecialiseerde zorgen zijn beschikbaar in de poliklinieken en in de gespecialiseerde centra. Verder kan betrokkene beroep doen op hulp van de International Organisation for Migration. De IOM ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. De IOM wil tevens de zelfstandigheid en integratie verbeteren voor mensen die terugkeren naar Armenië. Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun reïntegratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen⁸. Betrokkene legt verder geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat zij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Aangezien deze beslissing ook geldt voor haar echtgenote kan verondersteld worden dat zij ook hun steentje hiertoe bijdragen. Bovendien merken we op uit het asielrelaas van betrokkenen dat zij \$3000 hebben betaald voor hun reis naar België. Dit duidt toch duidelijk op enige financiële draagkracht." Uit deze informatie kunnen we besluiten dat er geen bezwaren zijn wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst, Armenië.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat dit angst-depressie syndroom bij de betrokkene, alsook beginnende diabetes mellitus en hypothyroïdie, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Armenië."

Samengevat verwijten de verzoekende partijen in het eerste onderdeel van hun betoog de verwerende partij dat zij de eerste bestreden beslissing niet binnen een redelijke termijn heeft genomen en dat zij deze beslissing vervolgens pas zeven maanden later aan hen ter kennis heeft gebracht, terwijl zij nietsvermoedend hun aanvraag zouden hebben geactualiseerd. Zij schijnen voor te houden dat door het intrekken van de eerdere beslissing van 5 april 2012 tot ongegrondverklaring van de aanvraag op 19 juni 2012 de gerechtvaardigde verwachting werd gecreëerd dat de aanvraag nog steeds in behandeling was, terwijl op dezelfde dag als de intrekking van de eerdere beslissing, namelijk op 19 juni 2012, reeds een nieuwe ongegrondheidsbeslissing werd genomen, zonder hen daarvan in kennis te stellen.

Vooreerst dient de Raad vast te stellen dat de eerste bestreden beslissing werd genomen op 16 juni 2012. De verzoekende partijen suggereren dat deze op een andere datum werd genomen, maar hebben geen klacht ingediend wegens valsheid in geschrifte en voeren geen valsheid in hoofde van de verwerende partij aan.

Daarnaast merkt de Raad op dat de verzoekende partijen met hun betoog geen belang laten blijken bij hun grief, nu de lange beslissings- en kennisgevingstermijn blijkens het administratief dossier tot gevolg had dat zij ten gevolge van het ontvankelijk verklaren van de aanvraag op 23 juli 2008 in het bezit waren van een attest van immatriculatie, terwijl net de kennisgeving van de eerste bestreden beslissing het einde van het rechtmatig verblijf in het Rijk inluidt. De verzoekende partijen tonen met hun betoog niet aan hoe de lange duur tussen het nemen van de eerste bestreden beslissing en de kennisgeving ervan hen enig nadeel of enige schade heeft toegebracht. In de mate dat zij stellen dat hierdoor geen rekening is gehouden met de actualisaties sinds 19 (zij bedoelen hierbij 16) juni 2012, namelijk met de stukken toegevoegd op 25 juni 2012 (medisch attest van 24 mei 2012 en medisch attest van 4 mei 2012), op 30 juli 2012 (medisch attest 19 juli 2012) en op 31 juli 2012 (medisch attest 24 juli 2012 en laboresultaten 8

mei 2012), merkt de Raad op dat deze stukken inhoudelijk volledig aansluiten bij de attesten die voordien kenbaar waren gemaakt aan de verwerende partij en waarop de ambtenaar-geneesheer zijn analyse van de medische problematiek heeft gebaseerd. Bovendien tonen de verzoekende partijen niet in het minst aan op welke wijze deze attesten de eerste bestreden beslissing hadden vermogen te wijzigen.

Voorts merkt de Raad op dat er geen wettelijk bepaalde termijn bestaat voor het ter kennis brengen van een beslissing inzake een aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk, evenmin tonen de verzoekende partijen dit aan.

De Raad dient er verder op te wijzen dat een eventueel gebrek in de betekening van een beslissing geen invloed heeft op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing zelf. De kritiek van de verzoekende partijen kan niet tot de nietigheid van de genomen beslissing leiden (RvS 11 september 2002, nr. 110.118; RvS 6 januari 2004, nr. 126.889 en RvS 21 maart 2005, nr. 142.408).

De verzoekende partijen kunnen uit het feit dat de kennisgeving van de eerste bestreden beslissing geruime tijd geschiedt na het treffen ervan geen “*gerechtvaardigde veronderstellingen*” afleiden met betrekking tot het verdere verloop van de procedure. Evenmin konden zij dergelijke verwachtingen afleiden uit de afgifte en verlenging van attesten van immatriculatie - terwijl de aanvraag in feite al ongegrond was verklaard doch niet ter kennis gebracht - of uit de intrekking van de eerste beslissing inzake dezelfde aanvraag. Niets belet de verwerende partij bovendien om op dezelfde dag als deze intrekking een nieuwe beslissing inzake deze aanvraag te nemen, evenmin staat het haar in de weg opnieuw een ongegrondheidsbeslissing te nemen. Voorts heeft een ‘lange’ termijn niet tot gevolg dat het verzoek dient te worden ingewilligd.

In de mate dat de verzoekende partijen het vertrouwensbeginsel geschonden achten, wijst de Raad er op dat één der beginselen van behoorlijk bestuur is krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan. Dit beginsel is echter niet absoluut. In zijn arrest VERMEULEN (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685) heeft de Raad van State beslist dat opdat de schending zou kunnen worden ingeroepen van het beginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk het bestuur het door hem opgewekte vertrouwen niet mag beschamen, aan drie voorwaarden moet voldaan zijn, namelijk een vergissing van het bestuur, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige dat voordeel te ontnemen. In casu wordt, gelet op het voorgaande niet aannemelijk gemaakt dat aan deze voorwaarden is voldaan, zodat de schending niet kan worden aangenomen.

Waar de verzoekende partijen veronderstellingen uiten over de werkwijze van de verwerende partij en de gemeente, wijst de Raad er op dat dit betoog hypothetisch is en aldus niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen aanleiding kan geven nu er geen rekening kan worden gehouden met loutere veronderstellingen over hoe de procedure zou zijn verlopen.

Waar de verzoekende partijen verwijzen naar recente medische attesten van de behandelende artsen dient de Raad op te merken dat de ambtenaar-geneesheer een advies heeft verstrekt op grond van de medische attesten die de verzoekende partijen naar aanleiding van hun aanvraag om machtiging tot verblijf hebben neergelegd en de actualisaties van de aanvraag voor het nemen van de eerste bestreden beslissing.

Verder belet niets de verzoekende partijen een nieuwe aanvraag in te dienen indien zij menen op heden met de stukken waarover zij beschikken aanspraak te kunnen maken op een verblijfsrecht op grond van medische redenen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de verzoekende partijen eveneens de schending aanvoeren, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De verzoekende partijen tonen met hun betoog niet aan dat de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing in casu in strijd met dit beginsel hebben gehandeld.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partijen erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking, dient te worden besloten dat de verzoekende partijen geenszins aantonen dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel.

In zoverre de verzoekende partijen een schending aanvoeren van het beginsel van de redelijke termijn, merkt de Raad nog op dat (de gemachtigde van) de bevoegde staatssecretaris elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Bovendien kan worden herhaald dat door de vreemdelingenwet geen termijn voorzien is waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Bovendien kan, zoals hoger gesteld; de eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van de verzoekende partijen (RvS 5 maart 2007, nr. 168.530).

Verder is de Raad geen *"principe van goed beheer"* gekend, de schending ervan kan niet dienstig worden aangevoerd.

Waar de verzoekende partijen in het tweede onderdeel van hun betoog inzake het eerste en tweede middel aanvoeren dat nergens blijkt dat er bij het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met de actualisaties van de (medische) gegevens van het dossier, dient herhaald te worden dat zij de verwerende partij niet kunnen verwijten bij het nemen van de bestreden beslissingen geen rekening te houden met gegevens die dateren van na het nemen van deze beslissingen of die na het nemen van deze beslissingen aan de verwerende partij werden overgemaakt, zoals zij overigens zelf toegeven in hun betoog. Dat de verzoekende partijen nog niet in kennis werden gesteld van deze beslissingen doet, gelet op het voorgaande, hieraan geen afbreuk. Opnieuw kunnen de verzoekende partijen eraan herinnerd worden dat niets hen belet een nieuwe aanvraag in te dienen mits er nieuwe medische gegevens bestaan.

Daarnaast houden de verzoekende partijen in het derde onderdeel van de bespreking van het eerste en tweede middel ten onrechte voor dat de verwerende partij en de ambtenaar-geneesheer zich beperkt hebben tot een loutere verwijzing naar de voorgelegde medische stukken en het geven van een uiterst korte synthese. Zij verwijten hen tevens geen ernstig en grondig onderzoek te hebben gevoerd. Zij beperken zich hierbij echter tot vage algemene kritiek die niet strookt met de eerste bestreden beslissing en het advies van de ambtenaar-geneesheer. Uit het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat niet ontkend wordt dat de eerste verzoekende partij ernstige gezondheidsproblemen heeft, doch dat na concreet onderzoek van alle voorgelegde stukken blijkt dat de behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, namelijk Armenië. De ambtenaar-geneesheer verwijst hierbij in zijn gemotiveerd advies naar concrete stukken waarop hij zich heeft gebaseerd om tot deze conclusie te komen, conclusie die overigens door de verzoekende partijen niet met concrete gegevens wordt weerlegd. Het feit dat de verzoekende partijen het hiermee niet eens zijn, doet op zich geen reden ontstaan om de beslissingen te vernietigen. Voorts verduidelijken de verzoekende partijen uit welk stuk zij afleiden dat *"verdere medische opvolging in België noodzakelijk is"* en *"de medische aandoeningen (...) laten haar niet toe om te reizen"*. Deze beweringen stroken niet met de gegevens van het administratief dossier.

Waar zij verwijzen naar de actualisaties die gebeurden na het nemen van de eerste bestreden beslissing, dient herhaald te worden dat met deze stukken bij het nemen van de beslissing geen rekening gehouden kon worden, zodat het oordeel van de ambtenaar-geneesheer geenszins als voorbarig kan worden bestempeld.

Verder laten de verzoekende partijen na om aan te duiden met welk concreet element door de verwerende partij ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden of waarin precies de beweerde onjuiste

beoordeling van de aanvraag zou zijn gelegen. Het komt de Raad niet toe om te gissen wat de verzoekende partijen daadwerkelijk bedoelen met hun uiterst vage kritiek.

De Raad kan in casu echter enkel vaststellen dat de verzoekende partijen op geen enkele wijze in concreto een kennelijk onredelijk handelen of een beoordeling in strijd met de stukken van het dossier aantonen. Het volstaat niet om enkel vaagweg te verwijzen naar de in het kader van de kwestieuze aanvraag voorgelegde medische attesten en daarbij louter te beweren dat de beoordeling van de verwerende partij onterecht is. De verzoekende partijen duiden zelfs niet aan welke elementen uit de door hen naar voor gebrachte medische attesten verkeerd zouden zijn beoordeeld. Het louter oneens zijn met de bestreden beslissing op zich, zonder dat dit standpunt wordt ondersteund met concrete gegevens, kan niet leiden tot het aannemen van een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of de zorgvuldigheidsplicht. Hetzelfde geldt voor de op geen enkele wijze onderbouwde bewering dat de medische aandoeningen van de eerste verzoekende partij haar niet toelaten om te reizen.

In de mate dat de verzoekende partijen met hun betoog een nieuwe beoordeling van de medische gegevens van eerste verzoekende partij beogen, herhaalt de Raad dat dergelijke beoordeling hem niet toekomt. De Raad treedt enkel op als annulatierechter en niet als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen.

De ambtenaar-geneesheer heeft geoordeeld dat de benodigde medische behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst alsook in het land van verblijf. Deze bevindingen worden door het ongeconcretiseerd betoog van de verzoekende partijen niet weerlegd.

De verzoekende partijen kunnen voorts niet worden gevolgd waar zij stellen dat de ambtenaar-geneesheer de eerste verzoekende partij of de behandelende artsen diende te verzoeken om bijkomende informatie over te maken of om haar aan een onderzoek te onderwerpen. Geen enkele wettelijke bepaling verplicht de ambtenaar-geneesheer hiertoe. De verzoekende partijen maken in de eerste plaats op geen enkele wijze concreet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer die oordeelde dat de vereiste medische behandeling in Armenië beschikbaar en toegankelijk is en dat er bijgevolg geen ziekte voorligt in de zin van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, tot een tegengestelde conclusie komt dan de conclusies die blijken uit de door haar voorgelegde medische verslagen. De Raad wijst er op dat de ernst van de aandoeningen van de eerste verzoekende partij door de ambtenaar-geneesheer niet in vraag wordt gesteld, maar dat hij oordeelt dat een adequate behandeling hiervoor beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst. De ambtenaar-geneesheer baseert zich hiertoe op objectieve vaststellingen die in overeenstemming zijn met de stukken van het administratief dossier. Bovendien maken de verzoekende partijen evenmin aannemelijk waarin de (wettelijke) verplichting zou vervat liggen om bijkomende medische informatie op te vragen of om de eerste verzoekende partij te onderwerpen aan een medisch onderzoek of nog om een deskundige te raadplegen.

De Raad merkt hierbij op dat de thans bestreden beslissingen kaderen in een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Uit de tekst van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat het de aanvrager toekomt zijn verzoek te onderbouwen, door naast het medisch getuigschrift, ieder nuttig gegeven omtrent zijn ziekte over te maken, te weten, om te bewijzen dat hij lijdt aan een ziekte en dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Op basis daarvan verschaft de ambtenaar-geneesheer zijn advies. Hij kan zo nodig *"de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen"* doch is hiertoe niet verplicht (cf. RvS 29 oktober 2010, nr. 208.585; RvS 16 april 2012, nr. 8348 (c)).

Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij artikel 9ter in de vreemdelingenwet werd ingevoerd, wordt trouwens uitdrukkelijk aangegeven dat geen bijkomend onderzoek vereist is *"indien de medische toestand van betrokkene op een duidelijke wijze vastgesteld kan worden op basis van het dossier van betrokkene"* (Parl.St. Kamer, nr. 2478/001, 35). Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet weliswaar dat het bestuur bijkomende inlichtingen kan vragen maar in de bewoordingen van dit artikel kan geen plicht tot het vragen van bijkomende inlichtingen worden gelezen. Zulke verplichting kan evenmin worden gelezen in artikel 4 van het koninklijk besluit van 27 mei 2007, dat bepaalt dat *"Indien nodig vraagt de*

ambtenaar-geneesheer, overeenkomst artikel 9ter, § 1, tweede lid, van de wet, een bijkomend advies aan een deskundige in één van de hierna vermelde disciplines (...), zodat de verzoekende partijen hiervan niet op dienstige wijze de schending kunnen aanvoeren. De keuze om beroep te doen op een deskundige of om bijkomend medisch advies in te winnen, behoort tot de autonome appreciatie van de ambtenaar-geneesheer. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven.

Waar de verzoekende partijen verwijzen naar recente medische attesten van de behandelende artsen dient de Raad opnieuw op te merken dat de ambtenaar-geneesheer een advies heeft verstrekt op grond van de medische attesten die de verzoekende partijen naar aanleiding van hun aanvraag om machtiging tot verblijf hebben neergelegd en de actualisaties van de aanvraag tot het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing. Er kan op gewezen worden dat de verzoekende partijen de verwerende partij niet kunnen verwijten geen rekening te hebben gehouden met stukken die dateren van na de bestreden beslissingen of pas na het nemen van de bestreden beslissingen aan haar werden ter kennis gebracht.

In een vijfde onderdeel voeren de verzoekende partijen aan dat geen deugdelijk onderzoek werd gevoerd naar de toegankelijkheid van de medische zorgen in Armenië. In zijn advies verwijst de ambtenaar-geneesheer, nadat hij op gemotiveerde wijze heeft vastgesteld dat de noodzakelijke behandeling beschikbaar is in Armenië, naar de *“Nota Toegankelijkheid van de zorgen in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf dd. 23/03/2012”*, die op haar beurt gebaseerd is op het *“rapport Caritas: Country Sheet Armenia, januari 2010”*. De ambtenaar-geneesheer stelt het volgende:

“Wat betreft de toegankelijkheid van de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in het land van herkomst, Armenië:

Verwijzend naar de Nota Toegankelijkheid van de zorgen in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf dd. 23/03/2012:

“Aangezien behandeling en opvolging voor de aandoening beschikbaar is, stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de medische zorgen. Uit informatie waarover DVZ beschikt (zie rapport Caritas: Country Sheet Armenia, januari 2010) blijkt dat in Armenië geen systeem van sociale zekerheid bestaat. Echter de zorgen zijn gratis voor patiënten met aandoeningen die opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen. Dat de aandoening van betrokkene in deze lijst voor gratis zorgen is opgenomen, en zowel de nodige medicatie als de nodige opvolging door een specialist gratis zijn. De gespecialiseerde zorgen zijn beschikbaar in de poliklinieken en in de gespecialiseerde centra. Verder kan betrokkene beroep doen op hulp van de International Organisation for Migration. De IOM ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. De IOM wil tevens de zelfstandigheid en integratie verbeteren voor mensen die terugkeren naar Armenië. Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun reïntegratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen⁸. Betrokkene legt verder geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat zij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Aangezien deze beslissing ook geldt voor haar echtgenote kan verondersteld worden dat zij ook hun steentje hiertoe bijdragen. Bovendien merken we op uit het asielrelaas van betrokkenen dat zij \$3000 hebben betaald voor hun reis naar België. Dit duidt toch duidelijk op enige financiële draagkracht.” Uit deze informatie kunnen we besluiten dat er geen bezwaren zijn wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst, Armenië.”

De verzoekende partijen houden slechts voor dat dit niet overeenstemt met de werkelijkheid en citeren vervolgens uit hetzelfde document (Caritas Country Sheet Armenia januari 2010), zonder echter uiteen te zetten dat zijzelf zich in een concrete situatie bevinden – al dan niet omschreven in het geciteerde document – waarin de toegang tot de noodzakelijke zorgen en opvolging hen wordt ontzegd. Zij laten na aan te tonen dat de ambtenaar-geneesheer geen waarheidsgetrouwe beschrijving geeft van de toegankelijkheid van de zorgen voor de eerste verzoekende partij die met psychische moeilijkheden kampt, en geven zelf aan dat zij zich slechts tot een algemene situatieschets beperken nu zij stellen dat *“aan de hand van deze algemene informatie blijkt dat de dagelijkse realiteit in Armenië voor patiënten met psychische gezondheidsproblemen uiterst zorgwekkend is”*. Zij laten na met hun betoog de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer te weerleggen. Voorts weerleggen zij evenmin het motief dat stelt dat niet blijkt dat zij arbeidsongeschikt is en dat er bijgevolg mag vanuit gegaan worden dat zij kan instaan voor betaling voor noodzakelijke medische hulp. Het is niet omdat sommige medicijnen niet

gratis ter hunner beschikking zouden worden gesteld dat dergelijke vaststelling dient te leiden tot een machtiging tot verblijf. Temeer zij het motief van de bestreden beslissing, dat stelt dat zij beroep kunnen doen op de IOM niet wordt weerlegd en de verzoekende partijen geacht mogen worden bemiddeld te zijn gelet op de gespendeerde reiskosten om naar het Rijk te komen, niet weerleggen. Voorts komt het de verzoekende partijen toe desgevallend aan te tonen dat zij niet zullen gerechtigd zijn op enige werkloosheidsvergoeding of een andere sociale uitkering, daargelaten opnieuw de vaststelling dat uit niets blijkt dat zij niet arbeidsgeschikt zouden zijn en dat, zoals de bestreden beslissing het stelt het onwaarschijnlijk is dat zij geen beroep kunnen doen op anderen bij hun aankomst, nu zij het grootste gedeelte van hun leven in Armenië hebben doorgebracht. De verwerende partij dient geenszins de voorwaarden voor sociale uitkeringen verder te onderzoeken, rekening houdend met de informatie die ter beschikking werd gesteld in het administratief dossier. Het komt de verzoekende partijen toe desgevallend aannemelijk te maken waarom zij geen sociale uitkering zouden krijgen en welk (arbeids-) leven zij voordien in Armenië hadden en de invloed op de sociale uitkeringen. Zij negeren voorts volledig de informatie die door de ambtenaar-geneesheer in zijn advies wordt opgenomen omtrent de toegankelijkheid van de zorgen in Armenië en de overige concrete bronnen waarop de verwerende partij zich steunt.

De verzoekende partijen maken derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin tonen de verzoekende partijen met hun betoog een schending aan van het zorgvuldigheids- of het redelijkheidsbeginsel.

Voor het overige laten de verzoekende partijen na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen wordt verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk

Het eerste en tweede middel zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4.2.1. De verzoekende partijen voeren in een derde middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

*“Schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).
Uit de diverse door verzoekster voorgebrachte verslagen bleek dat de medische aandoeningen van verzoekster van die aard zijn dat zij nood heeft aan een regelmatige opvolging door een psychiater en huisarts en dat er geen alternatieven bestaan voor de lopende behandeling.
De voorgelegde verslagen betreffen objectieve en verifieerbare documenten.
Verweerder had de mogelijkheid om verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.
Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.
Het is onredelijk dat verweerder verzoekster niet aan een medisch onderzoek heeft onderworpen, doch zich beperkt heeft tot een verwijzing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 26 maart 2012, dat voorbarig was en bovendien strijdig met de algemene informatie zoals omschreven in 'Caritas Country Sheet Armenia januari 2010 pag. 123 e.v.'.
Het gegrond verklaren van verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr artikel 9ter Vw. is een redelijke, rationele en aanvaardbare oplossing '
Om al de hierboven aangehaalde redenen dienen derhalve de beslissingen van verweerder dd. 19 juni 2012 en dd. 14 januari 2013 (2 x bijlage 13) te worden vernietigd.”*

4.2.2. De verwerende partij merkt met betrekking tot het derde middel het volgende op in haar nota:

"In een tweede middel beroepen verzoekers zich op een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Zij herhalen hun kritiek alsdat er geen medisch onderzoek werd uitgevoerd door de arts-adviseur, kritiek die bij de bespreking van het eerste middel reeds genoegzaam weerlegd werd. Het is dan ook geheel ten overvloede dat de verwerende partij nog wijst op het belang van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij zij duidelijk de principes vaststelde die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ('a very exceptional case'), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, N. vs Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM. Grote Kamer. 27 mei 2008. N. t. Verenigd Koninkrijk. § 42). De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door D. vs. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom te behouden. In D. vs. The United Kingdom motiveerde het Hof dat er slechts sprake is van een schending van art. 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden: "only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support. "

Vrije vertaling:

"slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn. In de zaak D. bestonden deze uitzonderlijke omstandigheden uit het feit dat de verzoekende partij kritiek ziek was, in de mate dat zijn levenseinde nabij was, terwijl in zijn land van herkomst geen enkele vorm van verpleging of medische zorg kon worden verzekerd en hij aldaar niet over familieleden beschikte die zorg konden bieden of die hem uit de nood konden helpen door het aanbieden van enig voedsel, onderdak of sociale ondersteuning. "

Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Illustratief hiervoor is dat sinds D. vs. The United Kingdom geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken. Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wat ook herhaald bevestigd werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie onder meer arresten R.v.V. 74.125 (27.01.2012), 73.999 (27.01.2012), 73.890 (24.01.2012), 73.906 (25.01.2012)). De verwerende partij laat gelden dat de bestreden beslissing verzoekers geenszins verplicht terug te keren naar hun land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft

gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Uit de supra geciteerde rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, kan verder worden afgeleid dat verzoekers in iedere hypothese eventuele medische elementen kunnen doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten maakt geen schending uit van artikel 3 van het EVRM. (R.v.V. nr. 72 458 van 22 december 2011)

In casu geven verzoekers niet aan wat de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing, niet in het minst nu verzoekers ter zake vaag blijven en geen concrete gegevens naar voor brengen of bewijskrachtige stukken voorleggen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie zich heeft gebaseerd op het verslag van de ambtenaar-geneesheer en dat deze laatste rekening heeft gehouden met alle door verzoekende partij tijdig bijgebrachte medische verslagen. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie oordeelde dat er aan de verzoekers geen verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kon worden toegestaan. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, bestaat erin om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het komt aldus niet aan de Raad toe om een opportuiniteitsonderzoek te doen over de door de verzoekende partij aangebrachte medische attesten. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing gebaseerd op het verslag van de arts-attaché die zoals hiervoor reeds werd uiteengezet rekening heeft gehouden met alle door verzoekers bijgebrachte stukken.

Verzoekers tonen met hun uiteenzetting in het verzoekschrift niet aan dat het kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om zich bij het nemen van de bestreden beslissing te baseren op het verslag van de arts-attaché die daarenboven rekening hield met alle door de verzoekende partij bijgebrachte stukken.

Terwijl verzoekers evenmin noodzakelijk aan een bijkomend medisch onderzoek dienden te zijn onderworpen, zoals reeds werd uiteengezet in de repliek op het eerste middel, die alhier als hernomen kan worden beschouwd.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

4.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Het betoog ter ondersteuning van het derde middel komt neer op een beknopte herhaling van hetgeen reeds in het eerste en tweede middel werd aangevoerd. Voorts tonen de verzoekende partijen evenmin aan dat zij lijden aan een ziekte derwijze ernstig dat een terugkeer naar het land van herkomst hen zouden blootstellen aan een risico, zoals beschreven in artikel 3 van het EVRM. Dienaangaande treedt de Raad op opmerkingen in de nota bij. De Raad verwijst dan ook naar de bespreking dienaangaande onder punt 4.1.3.

In casu brengen de verzoekende partijen geen enkel element aan dat doet blijken van een gegronde vrees voor foltering of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN